

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת יפעת אונגר ביטון

פירחה מלאכי

התובעת

נגד

1. אליהו יצחק
2. אמנון יצחק
3. שופר - ארגון להפצת יהדות

הנתבעים

פסק דין

רקע

לפניי תביעה קטנה בסך 38,900 ₪, בגין פרסומי לשון הרע על התובעת ובשל פגיעה בפרטיותה ע"י הנתבעים.

הנתבע 2 מציג עצמו כרב ומחזיר בתשובה. הוא נותן הרצאות המשודרות בשידור חי וכן מפורסמות באתר "שופר", שבבעלות הנתבעת 3 (להלן: "העמותה"), המנוהלת ע"י בנו, הנתבע 1.

טענות הצדדים

1. התובעת טענה כי במסגרת הרצאותיו, נהג הנתבע 2 להזכיר את התובעת ואת בעלה (להלן: "הבעל") ולפרסם עליהם דברי בלע והשמצה, באמצעים שונים ובהזדמנויות שונות.

2. למעשה, מדובר בארבעה מקרים בהם, לטענת התובעת, פרסם עליה הנתבע 2 לשון הרע ופגע בפרטיותה:

א. באחת מהרצאותיו הקריא הנתבע 2 מכתבי דוא"ל אישיים, שקיבל מהבעל. במכתבים שהקריא הוזכרו פרטים על משפחתה של התובעת ועל ילדיה, תוך פגיעה חמורה בפרטיותה, ומתוך כוונה לפגוע בתובעת ובבני משפחתה ולהשמיצם. הדברים נאמרו בפני מאות אנשים, שודרו בשידור חי ולאחר מכן פורסמו באתר העמותה.

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

- ב. באחת מהרצאותיו אמר הנתבע 2 על הבעל כי "הוא נשוי לשתיים, זה חוק ביגמיה. אסור היה לך לשאת אישה שנייה כי אתה עובר על החוק, אתה נשוי לשתי נשים אם כך".
- לטענת התובעת מדובר בפרסום המהווה לשון הרע, כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק"). כמו כן, טענה כי מדובר בפגיעה בפרטיותה, תוך סילוף העובדות.
- ג. בהרצאה נוספת אמר הנתבע 2 על הבעל כי "להתחתן עם אחד כזה זה בעיה". לטענת התובעת גם אמירה זו מהווה לשון הרע, באשר יש בכך כדי להצביע על בעיה אצל התובעת משום שהסכימה להתחתן עם הבעל.
- ד. ביום 2.10.2023 קיימו הנתבעים כנס "הקבלת פני רבוי". במהלך ההרצאה נתן הנתבע 2 את רשות הדיבור לגב' רות בורנשטיין (להלן: "רות"). במשך כ-10 דק' הוציאה רות דיבתם של התובעת והבעל. דברי רות פורסמו בשידור חי, ולאחר מכן פורסמו באתר העמותה, כאשר לסרטון צורף תמליל של הנאמר. בין היתר, אמרה רות על התובעת ובעלה כי "הנזק שהם עושים הוא עצום, והרב (=הנתבע 2) מחזק נפשות והם מרסקים אותם"; כינתה את הבעל "רשע" ובכך הציגה את התובעת כמי שנשואה לרשע; סיפרה כי "החלק היפה בפגישה שהיה אז, שהייתה שם ציפור על העץ, שבמשך כל השיחה עשתה גדולים כל הזמן עליו ועליה (=על התובעת ובעלה)"; עוד אמרה כי "היצר הרע הצליח לסובב אותם נגד הרב, זה קורה הרבה למי שנמצא קרוב לרב... ויש הרבה אנשים שהיו עם הרב, אבל בסוף בגדו ותקעו לרב סכין בגב"; וכן אמרה "וכבוד הרב תודה שאתה עכשיו בשיעורי בוקר מדבר הרבה על כל הליצנים האלה שהנזק שהם עושים הוא עצום וזה שאתה מדבר ומסביר זה ממש הצלה בשבילי וגם בשביל אלו ששומעים אותם, או לא יודעת אם בקשר איתם. מה שהם עושים זה הסתה ורעל שמכניסים נגד כבוד הרב... והם ממש פוגעים בדבר הכי חשוב לבורא העולם, שילדיו יתחזקו ויחזרו אליו"; כמו כן כינתה את התובעת ווהבעל "אנשים שהרגשתי את החושך שיש בהם" וכי היא "מנסה להשתקם מההסתה והרעל שהם הכניסו בדיבוריהם הרעים נגד הרב והקהילה".
3. לטענת התובעת, הפרסומים זכו לתפוצה רחבה מאוד, הן באתר העמותה והן ברשתות החברתיות השונות שבהן העמותה מפיצה את תכניה. התובעת ציינה כי רק מטעמי אגרה הגישה את התביעה כתביעה קטנה. נוסף על פיצוי בגין פרסום דברי לשון הרע והפגיעה בפרטיות, ביקשה התובעת ליתן צו המורה לנתבעים למחוק את הפרסומים המכפישים וכן מורה להם לפרסם התנצלות באתר העמותה, באמצעות הנתבע 2.

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

4. הנתבעים טענו כטענה מקדמית כי לבית משפט לתביעות קטנות אין סמכות עניינית ליתן סעד של צו עשה ולכן אין התובעת יכולה לבקש צו להסרת הפרסומים ולפרסום התנצלות. עוד טענו, כי יש לדחות את התביעה נגד הנתבע 1 מחמת העדר יריבות, משום שאין בתביעה כל טענה עובדתית בעניינו.
5. לשיטת הנתבעים, התובעת לא ציינה בכתב התביעה את הפרסומים המהווים לשון הרע, ובכמה פרסומים מדובר, בניגוד לדרישת הפסיקה. בנוסף, לא פירטה את הסעד הכספי ביחס לכל עילה בנפרד, וביחס לכל נתבע בנפרד. כמה היא מבקשת לחייב כל אחד מהנתבעים; עוד נטען שהתובעת כשלה במתן הסבר כיצד פגעו הנתבעים בפרטיות; לאור מחדלים אלה לדעתם יש לדחות את התביעה.
6. לגופו של עניין, הדברים שאמר הנתבע 2 יוחסו לבעל בלבד ולפיכך לא בוצעה כלפי התובעת עוולה כלשהי. לחילופין, גם אם ייקבע כי הדברים שפורסמו, או חלקם, הם לשון הרע, הרי שעומדת להם הגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק, והגנת תום הלב לפי סעיף 15 ס"ק (2), (3), (4) ו-(10) לחוק.

דיון והכרעה

7. פרק הדיון וההכרעה יחולק לשניים – בתחילה אציג את הדין החל בעוולות לשון הרע ופגיעה בפרטיות, ולאחר מכן אבחן כל פרסום לגופו.

לשון הרע – כללי

8. בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008), קבע בית המשפט העליון את השלבים לניתוח תביעת לשון הרע (להלן: "פס"ד נודלמן"):
 - "מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המולידה עוולה בנוזיקין ומזכה בפיצוי, בנוי מארבעה שלבים. ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו,

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע. על כל ארבעת השלבים חולש עקרון האיזון החוקתי בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש הביטוי (עניין אמר, שם; עניין הרציקוביץ', שם). איזון זה טבוע עמוק במסגרת התנאים הסטטוטוריים שעוצבו בחוק הן לצורך בירור שאלת האחריות, והן לצורך אומדן הנזק. איזון זה משפיע על פרשנות הוראות החוק ודרך יישומו בכל הקשר".

הניתוח צריך להביא אפוא בחשבון את עיקרון חופש הביטוי מחד, ואת חשיבות שמו הטוב של אדם, מאידך. בית המשפט העליון עמד על האיזון הנדרש בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי (ראו: ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, (2004) (להלן: "עניין שוקן"). בפסיקה נקבע העיקרון – חופש הביטוי אינו חופש הביזוי.

הגנת הפרטיות

9. סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") קובע – "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו".

לטענת התובעת, במעשיהם, הפרו הנתבעים את פרטיותה לפי סעיף 2 ס"ק (5) ו-(11) לחוק הגנת הפרטיות:

"פגיעה בפרטיות היא אחד מאלה:

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב...;

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות קובע –

"לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש".

היינו, על מנת להוכיח עוולת פגיעה בפרטיות, על הטוען להוכיח שלושה תנאים: כי הדבר נעשה ללא הסכמתו, כי התקיימה אחת הפגיעות המנויות בסעיף 2 לחוק וכי מדובר בפגיעה שיש בה ממש.

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 67874-06-25 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

10. בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות, מפורטות ההגנות העדויות לעמוד לנתבע. בעניינינו, הנתבעים לא התגוננו מפני עילת הפגיעה בפרטיות. הם הסתפקו בהכחשת עילה זו באופן גורף.

הפרסום הראשון – הקראת דברי דוא"ל

11. כאמור, התובעת טענה כי באחת מהרצאותיו של הנתבע 2, אשר פורסמה באתר העמותה, הקריא מכתבים אישיים שנשלחו אליו על ידי הבעל ועסקו בעניינים אישיים הנוגעים לתובעת, למשפחתה ולילדיה. התובעת הגישה את תיעוד ההרצאה והפנתה אל הקטע הספציפי. למעשה, בעניין פרסום זה, התובעת כלל לא טענה ללשון הרע, אלא רק לפגיעה בפרטיות. כאמור, הנתבעים הכחישו מכל וכל את עצם ביצוע העוולה, אך לא טענו טענות הגנה ספציפיות לעניין זה.

12. לאחר ששמעתי את הקטע הרלוונטי בהרצאה, הגעתי למסקנה כי דין הטענה לפגיעה בפרטיות בגין הקראת המכתבים – להתקבל. בהרצאה החל הנתבע 2 להקריא, מתוך הכתב, את המכתבים האישיים ששלח אליו הבעל. מדובר במסמכים שנשלחו לפני שהנתבע 2 והבעל נפלו לכדי מחלוקת (סכסוך קשה מתנהל ביניהם, לרבות בערכאות). באותם מכתבים שיתף הבעל את הנתבע 2 בסכסוך בינו והתובעת מצד אחד לבין בני משפחתה של התובעת, הוריה ואחיה, וכן סיפר לו על הסיבה לנתק. בנוסף שיתף אותו במצבו הרפואי של בנם ובעניינים אישיים נוספים וביקש לקבל את ברכתו של הנתבע 2, אותו ראה כרב לכל דבר וענין.

13. בחקירות הנגדיות של התובעת והבעל ניסה הנתבע 2 לטעון כי לא מדובר במכתבים אישיים, בין היתר מאחר שלא היה ניתן להבינם ככאלה (ראו עמ' 3, שו' 36-33 ועמ' 4, שו' 9-1 לפרוט'). מדובר בהיתממות גרידא. המכתבים שנשלחו לנתבע 2 באופן אישי, לתיבת הדואר האלקטרוני האישית שלו, עוסקים בעניינים אישיים של התובעת ובעלה – ברי כי יחסיהם המורכבים עם משפחת התובעת אינם נחלת הכלל, וכל בר דעת היה מבין שמדובר במכתבים שנשלחו לעיני הנתבע 2 בלבד. מה גם, הטון המזלזל בו הוקראו הדברים במהלך ההרצאה שנשא הנתבע 2, די בו לבדו, כדי להוביל למסקנה שלא הייתה כל תמימות או כוונה להיטיב עם התובעת ובעלה, בעת שהקריא הנתבע 2 את המכתבים האינטימיים הנ"ל ששלח לו הבעל, בפומבי ולאוזני כל.

14. הנתבעים טענו, כאמור, כי מאחר שהמכתבים עצמם לא צורפו, לא יכולה התובעת לטעון לפגיעה בפרטיות. איני מקבלת טענה זו. גם אם לא צורפו, הרי בהרצאה נשמע בבירור כי הנתבע 2 מקריא הודעה כלשהי שנשלחה לו על ידי הבעל, אותו הוא מכנה "מר פיתה".

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

הנתבע 2 הודה בכתב ההגנה כי כך הוא מכנה את הבעל, כך שלא יכול להיות ספק שמה שהקריא הם מכתבי הבעל אליו. כך עולה גם משאר ההרצאות שתוכן הוגש ונשמע על ידי בית המשפט. את ההודעות הקריא הנתבע 2 בגוף ראשון, מהכתובים ממש, כך שגם המכתבים עצמם לא צורפו, אין הדבר מעלה או מוריד, כאשר נשמע בבירור כי הנתבע 2 מקריא קבל עם ועדה את תוכנם, בפיו ובקולו.

15. לאור האמור, ומאחר ואין בפי הנתבעים ולו ראשית טענה להגנה על פי חוק הגנת הפרטיות, אני קובעת כי התובעת עמדה בנטל ההוכחה הנדרש להוכחת פגיעה בפרטיות: המכתבים פורסמו ללא אישורה או של הבעל; מדובר בפגיעה בפרטיות הן לפי סעיף 2(5) העוסק בשימוש בתוכנו של מכתב אישי, והן לפי סעיף 2(11) העוסק בפרסום עניינים הנוגעים לצנעת חייה האישיים של התובעת. כמו כן, פרסום המכתבים והפרטים האישיים הכלולים בהם, בתפוצה כה רחבה, הן בשידור חי והן לאחר מכן באופן קבוע ורציף באתר העמותה, מהווה פגיעה של ממש.

הפרסומים השני והשלישי

16. הפרסומים השני והשלישי הם אמירות שנאמרו, לכאורה, על ידי הנתבע 2 במהלך הרצאותיו. בראשונה נאמר כי הבעל נשוי לשתי נשים ובכך עובר על איסור ביגמיה בניגוד לחוק. בשנייה נאמר כי להתחתן עם אחד כמו בעלה של התובעת, זו בעיה.

17. על פי פס"ד נודלמן, יש לברר מהו הפירוש הסביר של הביטוי שפורסם, בהקשר אובייקטיבי, הן על פי מובנם הפשוט של הדברים והן על פי המשמעות העולה "מבין השורות". יישום ההלכה לענייננו: בנוגע לאמירה בעניין הביגמיה, הפירוש הסביר של הביטוי הוא כי בעלה של התובעת עבר על החוק בעת שנשא אישה שניה בטרם גירש את אשתו הראשונה. בנוגע לאמירה "להתחתן עם אחד כזה זה בעיה", הפירוש הסביר של הביטוי הוא כי בעלה של התובעת הוא אדם בעייתי וכי התובעת שגתה בעת שבחרה להינשא לאדם כמוהו.

18. כאמור, לפי פס"ד נודלמן, בשלב זה יש לבחון האם משמעות הביטוי, כפי שנקבעה בשלב הראשון, עולה כדי "לשון הרע" כהגדרתה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. לשון הרע מוגדרת בחוק, כך –

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;

19. בנוגע לטענת הביגמיה, איני סבורה כי מדובר בלשון הרע כלפי התובעת, אלא כלפי בעלה. התובעת טענה כי מהדברים עולה כאילו היא ובעלה עברו עבירה פלילית, אולם הטענה בדבר נישואי שתי נשים נטענה כלפי בעלה של התובעת בלבד. לכן, איני סבורה כי הדברים עולים כדי לשון הרע כלפי התובעת.

20. עם זאת, יש בפרסום זה משום פגיעה בפרטיותה של התובעת לפי סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות. מדובר בחשיפת פרטים הנוגעים לצנעת חייה של התובעת. לאחר ששמעתי את הקלטת ההרצאה, בהתאם לקישור שצירפה התובעת, מצאתי כי הנתבע 2 חשף לכל כי התובעת נשואה לאדם שנשא אותה לאישה טרם שגירש את אשתו הראשונה, ויש בכך משום פגיעה בפרטיותה. כאמור, כאשר הפרסום נעשה בתפוצה רחבה לא ניתן לטעון כי מדובר בפגיעה שאין בה ממש. לאור האמור, על אף שאני דוחה את הטענה בדבר לשון הרע בנוגע לפרסום זה, אני קובעת כי מדובר בפגיעה של ממש בפרטיותה של התובעת.

21. בנוגע לפרסום השלישי, אני סבורה כי באמירה לפיה להתחתן עם אדם כמו בעלה של התובעת זה בעייתי, יש משום לשון הרע על התובעת. עם זאת לא מצאתי יסוד ראייתי במסמכים ובקישורים שהגישה התובעת לאמירה זו. התובעת צירפה קישור להרצאה, בה לטענתה נאמר המשפט "להתחתן עם אחד כזה זה בעייתי". שמעתי את ההרצאה וכן עיינתי בתמליל שצורף, ולא מצאתי כי הדברים נאמרו באותה הרצאה, או באחת ההרצאות האחרות אליהן הפנתה התובעת. משלא הוכח יסוד הפרסום – דין התביעה בקשר לפרסום זה להידחות.

22. לאור האמור בפרק זה, עילת לשון הרע נדחית ביחס לשני הפרסומים, אך עילת הפגיעה בפרטיות מתקבלת ביחס לפרסום השני.

הפרסום הרביעי – רות ברונשטיין

23. הפרסום הרביעי הינו מעין "מונולוג" מפיה של רות ברונשטיין (להלן: "רות"), שהותר לה על ידי הנתבע 2, להשיא דברים בפני הקהל, במהלך אחת מהרצאותיו. אף שהתובעת התייחסה לאמירות ספציפיות מדבריה של רות, אתייחס למכלול אמירותיה כפרסום אחד (לא נטען אחרת על ידי התובעת), שייבחן על פי שלבי הבדיקה שנקבעו בפס"ד נודלמן הנ"ל.

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

24. הפירוש הסביר של הביטויים שפורסמו ע"י רות, בהקשר אובייקטיבי, הן על פי מובנם הפשוט של הדברים והן על פי המשמעות העולה "מבין השורות", הוא כי התובעת ובעלה מסיתים נגד הנתבע 2, מפיצים רעל ושנאה, מחטיאים את הציבור ומחלישים אותו מבחינה רוחנית.

25. אני סבורה כי דבריה של רות, כפי שפורטו לעיל, עונים באופן מובהק להגדרת לשון הרע, לפי סעיפים 1(1) ו-2(2) לחוק. כאמור, פרסום הדברים בפני קהל מאמיניו של הנתבע 2, בוודאי יהפוך את התובעת למטרה ללעג, לבוז ולשנאה בשל התכונות והמעשים שייחסה להם רות.

26. דבריה של רות עולים גם כדי פרסום, בהתאם לסעיף 2 לחוק:

"(א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע".

אותו "מונולוג" של רות שודר בשידור חי למאות אנשים. לאחר מכן הועלה כסרטון לרשתות החברתיות שמנהלת העמותה. יתרה מזאת, בנוסף להרצאה במסגרתה נאמרו הדברים, הועלה לאתר העמותה סרטון המביא את דבריה של רות בנפרד, תחת הכותרת: "מבקשת להזהיר מפני אביתר מלאכי ואשתו". הבעל העיד כי הסרטון הופץ ברשתות החברתיות בעמודים הנושאים את שם העמותה (עמ' 10, שו' 28-23 לפרוט'). התובעת צירפה צילומי מסך מאותן רשתות המעידים על העלאת הסרטון לערוצי המדיה השונים בהם משתמשת העמותה ובהם היא מפרסמת את תכניה.

27. יש לציין כי במקרה דנן, רות היא זו שפרסמה את דברי לשון הרע, והנתבעים דכאן נתבעים בגין היותם מפיצי הדברים. וכך קובע סעיף 11(א) לחוק –

"פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת".

בענייננו, הנתבע 2 הודה כי הוא והעמותה אחראים לפרסום, ומכאן עליהם חלה האחריות לפרסום. בהתאם לסעיף זה חלה אחריות גם על הנתבע 1, שנטען כי הוא מנהל העמותה, קרי האחראי לאמצעי התקשורת.

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בהינתן שאחריות הנתבעים לפרסומיה של רות עומדת שלעצמה בגין האחריות להפצת
2 הפרסום, הרי שאין חשיבות לשאלה אם רות הוזמנה מראש לשאת את פרסומיה
3 האסורים, ואם ידעו על תוכן הדברים שהיא עתידה לשאת, מראש.
4
5 28. לאחר שקבעתי כי דבריה של רות עולים כדי לשון הרע, יש לפנות לשאלה האם עומדות
6 לנתבעים ההגנות המנויות בחוק. כבר בתחילה אדחה את טענת הנתבעים להגנת תום הלב
7 לפי סעיף 15(12) המגן על פרסום שנעשה בשידור חי שלא הוקלט מראש, כאשר המפיץ לא
8 ידע על הכוונה לפרסם לשון הרע. הגנה זו אינה עומדת לנתבעים, מאחר שגם לאחר
9 השידור החי, הם העלו את הסרטון, בנפרד משאר ההרצאה, לאתר העמותה, בכותרת
10 מפורשת המעידה על כוונת הפרסום המכפיש. תום לב בוודאי אין כאן.
11
12 29. הנתבעים טענו להגנת "אמת בפרסום" לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע הקובע:
13 **"במשפט פלילי או אזרחי תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה**
14 **בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט**
15 **לואי שאין בו פגיעה של ממש".**
16
17 30. אני סבורה כי במקרה דנן לא הוכחה אמת בפרסום. הדברים שנאמרו על התובעת ועל
18 בעלה על ידי רות, כגון "אנשים שיש בהם חושך" או "היצר הרע סובב אותם" נאמרו
19 כעובדה מוגמרת, אך מדובר בעניינים שאין כל אפשרות להוכיחם. רות עצמה בעת
20 חקירתה הנגדית אמרה כי הדברים שאמרה הם אמת לאמיתה, בין היתר בנוגע לאמירות
21 שהתובעת ובעלה ריסקו נפשות וכי הם רשעים וליצנים, אך בד בבד הודתה כי אין
22 ביכולתה להוכיח טענות אלה (עמ' 21, שו' 36-28 לפרוט').
23
24 31. אמנם אין מחלוקת כי בין הנתבע 2 לבין בעלה של התובעת קיים סכסוך מתקשר וידוע,
25 במסגרתו הזמינו התובעת ובעלה את רות לשיחה עמם בנוגע לעניינים הקשורים לנתבע 2
26 ולהשתייכות לקהילתו, ולכן ניתן לומר כי העובדה שהתובעת ובעלה הסיתו או ניסו
27 להסית את רות ואולי נוספים נגד הנתבע, יש בה מן האמת. לא מן הנמנע כי אם בכך
28 בלבד הייתה מסתפקת רות, הייתי קובעת כי עומדת לנתבעים הגנת האמת בפרסום.
29
30 32. אולם רות לא הסתפקה באמירה כי הנתבעים פועלים להסית נגד הנתבע 2 וקהילתו,
31 ותיבלה את דבריה באמירות נוספות, שפורטו לעיל, לרבות סיפור על ציפור שעשתה
32 צרכיה על התובעת ועל בעלה במהלך הפגישה ביניהם, כסימן משמייס. כל זאת שלא
33 לצורך ועל מנת להגחיק את התובעת ואת בעלה בפני קהל השומעים ולהשחיר את שמם.
34 דברים אלה וודאי שלא הוכחו כאמת, וכאמור אין דרך להוכיח אמיתותם. קל וחומר
35 שאין בהם עניין ציבורי, למעט האזהרה כי התובעת ובעלה מנסים להסית את חברי

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הקהילה נגד הנתבע 2, כאשר גם מסקנה זו שנויה במחלוקת עת הדברים פורסמו לקהל
- 2 שומעים רב, שייתכן וחלקו הגדול כלל אינו נמנה על קהילת הנתבע 2.
- 3
- 4 33. כאמור טענת תום הלב אינה עומדת לנתבעים. הנתבעים טענו להגנת תום הלב לפי סעיף
- 5 15 לחוק ובהתאם לסעיפים הקטנים הבאים:
- 6
- 7 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע
- 8 עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
- 9 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית
- 10 או חברתית לעשות אותו פרסום;
- 11 (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם
- 12 שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;
- 13 (4) הפרסום היה הבעת דעת על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי,
- 14 בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע
- 15 במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
- 16 (10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן".
- 17
- 18 34. כאמור, בין הנתבע 2 לבין בעלה של התובעת זורם "דם רע" מאז הסתכסכו השניים. נראה
- 19 כי פרסום הסרטון הוא חלק מניסיון להשפיע על דעת הקהל ולהכפיש את שמו של הבעל,
- 20 תוך השתלחות אישית חסרת רסן בתובעת ובבני משפחה. תוכן הפרסומים כלל אמירות
- 21 מזלזלות ומקטינות (כדוגמת סיפור הציפור), נאמרו דברים משפילים, נחשפו פרטים
- 22 אישיים ואינטימיים. לו מטרת הנתבעים להזהיר את קהל מאמיניהם מפני התובעת
- 23 ובעלה, לא היה צורך לכנותם בשלל הכינויים המשפילים והמבזים שבחרה רות להשמיע
- 24 אודותם. די היה לספר כי הוזמנה לשיחה עמם ולתאר את תוכנה.
- 25
- 26 35. יתרה מזאת, כלל הפרסומים שנכללו בתביעה, לרבות הקראת המכתבים האישיים
- 27 ואזכור הבעל בהרצאות רבות, ללא קשר מהותי לתוכן ההרצאה, מאיינים את טענת
- 28 הנתבעים להתנהגות תמת לב. הנתבע 2 דבק בדרך של זלזול בתובעת ובעלה, הקטנתם
- 29 והשפלתם ובניסיונות אין ספור להכפיש את שמם, תוך הפיכת חייהם הפרטיים לנחלת
- 30 הכלל. אילו היה הנתבע 2 מעוניין "למלא את חובתו המוסרית" ולהזהיר מפני התובעת
- 31 ובעלה, יכול היה לעשות זאת בצורה מכובדת ובאופן קצר ותמציתי. סביר שאנשי קהילתו
- 32 היו מפנימים את אזהרותיו גם מבלי שהיה צורך להשתמש בכינויים לעגניים ומכפישים,
- 33 לרבות ההתנהגות והתכונות שייחסה להם רות.
- 34

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

סעדים

1

2

3 36. עסקינן בשני מקרים של פגיעה בפרטיות ובמקרה אחד של לשון הרע. לא ראיתי פגם
4 מהותי בכך שהתובעת לא ערכה הפרדה בין הסעד בגין פגיעה בפרטיות לבין הסעד של
5 עוולות לשון הרע. קל וחומר כאשר בחרה להגיש תביעה קטנה, שעה שעל פי החוק ניתן
6 לעתור לסכומי פיצוי ניכרים ומשמעותיים הרבה יותר.

7

8 37. החוק להגנת הפרטיות אינו קובע כללים לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק לנפגע. לכן, נהגו
9 בתי המשפט להקיש בין כללי פסיקת הפיצויים בעוולות לשון הרע לבין פסיקת פיצויים
10 לפי חוק הגנת הפרטיות (ראו: ת"א (שלום ירושלים) 5425/06 פלוני נ' פלוני (26.6.2007)
11 וכן דן חי, ההגנה על פרטיות בישראל, עמ' 540-539).

12

13 38. מכאן שבבואי לבחון את גובה הפיצוי, הן לפי חוק ההגנה על הפרטיות והן לפי חוק איסור
14 לשון הרע, אתחשב במספר פרמטרים: אופייה של הפגיעה ונסיבותיה; מעמדו של הפוגע
15 והנפגע; חומרת הפגיעה; תפוצת הפרסום; התנהגות הפוגע, התנהגות הניזוק ומעמדו
16 קודם לפרסום (ע"א (מחוזי-חיפה) 18100-01-09 יוסי כהן נ' חדווה יחזקאלי
17 (14.12.2009)).

18

19 39. עסקינן בשלושה פרסומים שהופצו בתפוצה רחבה, שודרו בשידור חי ולאחר מכן הועלו
20 לאתר העמותה ולחשבונותיה ברשתות החברתיות השונות; זאת ועוד, הנתבעים המשיכו
21 להפיץ את הסרטונים ואף את התגובות להם ברשתות החברתיות; מרבית הדברים
22 שפורסמו אינם מענייניו של הציבור ושוכנעתי כי פורסמו במטרה אחת ויחידה - לפגוע
23 בתובעת ובבעלה ובתוך כך לרומם ולהאדיר את שמו ומעמדו של הנתבע 2.

24

25 40. בגין הפרסום הראשון (הקראת המיילים) אני פוסקת כי על הנתבעים לפצות את התובעת,
26 יחד ולחוד, בסך של 10,000 ₪; בגין הפרסום השני (ביגמיה) אני פוסקת כי על הנתבעים
27 לפצות את התובעת, יחד ולחוד, בסך של 5,000 ₪; בגין הפרסום הרביעי (הסרטון של
28 רות) אני פוסקת כי על הנתבעים לפצות את התובעת, יחד ולחוד, בסך של 7,000 ₪.

29

30 41. באשר לסעד לצו עשה המורה לנתבעים להסיר את הפרסומים ולפרסם התנצלות, הצדק
31 עם הנתבעים – סעיף 60(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד – 1984 (להלן: "חוק בתי המשפט")
32 מגביל את סמכותו של בית המשפט לתביעות קטנות אך ורק
33 לסעדים המפורטים בו. מדובר בהוראה ספציפית הגוברת על הוראת סעיף 75 לחוק בתי
34 המשפט המעניק לבתי משפט אזרחיים סמכות כללית ליתן צווי עשה. לאור האמור, אין
35 בסמכותי, כיושבי בבית המשפט לתביעות קטנות, להורות על צו המורה לנתבעים להסיר

בית משפט לתביעות קטנות בחדרה

ת"ק 25-06-67874 מלאכי נ' יצחק ואח'

תיק חיצוני:

את הפרסומים ולפרסם התנצלות. לצד זאת, טוב יעשו אם יסירו את הפרסומים מיוזמתם – שהרי עוולות לשון הרע ופגיעה בפרטיות הן עוולות נמשכות. כל עוד הדברים מפורסמים, כל יום של פרסום מקים עילה חדשה לתביעה.

סיכום

התביעה מתקבלת בחלקה. הנתבעים ישלמו לתובעת, יחד ולחוד, 22,000 ₪, בתוך 30 יום מיום קבלת פסק דין זה. בנוסף יישאו בהוצאות משפט בסך 2,500 ₪ שאף הם ישולמו בתוך המועד הנ"ל.

המזכירות תשלח את פסק הדין לנתבעים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן לבקש רשות ערעור מבית המשפט המחוזי בתוך 15 יום מיום קבלת פסק הדין.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ו, 30 יוני 2026, בהעדר.

יפעת אונגר ביטון, שופטת

